

NO MORTA DEL TOT

De l'autora del best-seller internacional
ASESINATO PARA PRINCIPIANTES

HOLLY JACKSON

HOLLY JACKSON

NO MORTA DEL TOT

Traducció de Núria Artigas

Fanbooks

Títol original: *Not quite dead yet*

© del text: Holly Jackson, 2025

© de la traducció: Núria Artigas Bellsollell, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: octubre del 2025

ISBN: 978-84-10028-63-0

Dipòsit legal: B. 15.963-2025

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre procedeix de boscos gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Pell grisa, morta, podrida, que mostrava els tendons fibrosos dels músculs que hi havia a sota. Ulls brillants de color de mel envoltats de conques enfonsades i gomoses. Tot i que en realitat eren els seus, es movien com si s'estudiés a si mateixa. Dents de color de panotxa de blat de moro en descomposició amb sang enganxada als espais d'entremig. Què menjaven els zombis? Només cervells? O tampoc feien fàstics a alguna altra víscera? Segur que no gaudien gaire amb les pomes de caramel com la que s'havia cruspit abans.

La Jet va observar el seu reflex a la Casa dels Miralls, la cara de morta: perdó, la cara de no-morta. D'acord, feia tres minuts ben bons que duia la màscara, perquè la mare no es queixés, i ara la Jet no podia respirar; l'aire calent amb gust de caramel de llet s'humitejava en contacte amb la goma i la carota se li enganxava a la pell. Se la va arrencar. Seguia tenint la cara pàl·lida, tot i que amb un to una mica menys gris; el mirall li allargava la cara rodona i li distorsionava les celles gruixudes i el nas arremangat. Els cabells rossos curts se li aixecaven i se li enganxaven a la mà quan se'ls intentava allisar, per culpa de l'electricitat estàtica.

—Jet?

«Merda!». Es va estremir. El mirall li deformava la cara que tenia al darrere, li aixafava l'estructura muscular en ondulacions acordòniques, però la Jet li coneixia la veu. Esclar, hòstia. En JJ Lim. Però sense els cabells negres pen-

tinats cap enrere ni la pell olivàcia d'un to clar: duia una perruca d'un vermell cridaner i una granota texana sobre una camisa de ratlles, amb la cara marcada per les vies del tren. En Chucky. Havien vist aquella pel·lícula junts a la tercera cita.

—No et volia espantar —va fer amb una rebufada, incòmode.

—Esclar. És Halloween. —Més incomoditat. La Jet va marxar sense ni mirar-se el noi; va passar per davant d'una parada de pastís de carbassa i pa de poma. «Només 5 \$!!!», anunciava el cartell de pissarra.

—És que... —En JJ es va treure la perruca i es va mig entrebancar tot seguint-la i esquivant alhora un grup de nens amb la cara acabada de pintar. Per què la seguia? Havia aconseguit tallar amb ell d'una manera que els convenia a tots dos. «Un altre cop».

—Em sap greu —continuava ell—. Només volia saber... si...

Era ben curiós. Ara la Jet estava la mar de contenta d'haver anat a la fira de Halloween. Hi havia tot Woodstock, de l'estat de Vermont, pul·lulant pel parc The Green al centre de la ciutat, i havia aconseguit trobar-se amb l'única persona a qui no volia veure.

—Crit o confit! —li va cridar un vampiret.

La Jet esperava que s'ennuegués amb els ullals bavosos. Els nens sempre emprenyaven tant o era culpa de l'excés de sucre amb tants caramels? Ja eren les deu passades; a quin collons d'hora posaven els fills a dormir, els pares d'avui dia? Era evident que no prou aviat.

Va accelerar el pas, però en JJ no es rendia.

—Jet, si us plau! —El noi estirava el braç per intentar atrapar-la—. He de parlar amb tu d'un tema.

La Jet es va aturar i va deixar anar un sospir. «Un tema»

significava «ells dos», oi? I ja havien deixat de ser «ells dos», feia mesos.

—Ara mateix no puc. —Mentida—. Estic ajudant els meus pares amb la paradeta de beneficència. —Mentida encara més grossa—. En Henry t'ha dibuixat aquestes cicatrius? —Canvi de tema.

En JJ va entretancar aquells ulls espavilats.

—Si us plau, Jet, és important.

—Ah, important —va rebufar la Jet—, com quan vas dir que jo era el millor que podies esperar... a Woodstock. Estàs fet tot un poeta, JJ.

—Ja saps que no volia dir això. I no va de nosaltres, és de...

—Ep, xaval, em sembla que t'ha caigut això —va dir una veu sobre l'espatlla d'en JJ. Una veu que la va salvar i que era del seu germà, en Luke, que s'ajupia per recollir la perruca vermella arrugada que havia caigut a l'herba. Els espurnejos de les tires de llumets es reflectien als ulls de color de mel del noi mentre es posava dret i passava la perruca a en JJ. La va agafar i finalment va copsar la indirecta, de manera que es va perdre entre la multitud.

—T'he salvat! —va dir en Luke.

La Jet no ho admetria mai. I estava a punt de dir-l'hi quan ell li va clavar un cop de puny a l'espatlla, al punt on se t'adorm el braç. Però no la va encertar. Això sí, el noi resulta que ja tenia trenta anys i ara era pare. Quan collons s'acabarien els cops de puny?

La Jet no va reaccionar, una lliçó que totes les germanes havien après d'una manera o altra. Això encara els molestava més.

En Luke va somriure obertament, marcant la mandíbula. De fet, marcant el cap sencer: s'havia tornat a tallar els cabells castanys de to melós massa curts, i no quedava res del

color de mel, només com una mena de borriçol. Però es veu que a la Sophia li agradava així. I, oh, fantàstic, aquí la tenien, amb el petit Cameron al damunt, que anava vestit com una carbassa infeliç.

—Aquest que ha marxat era en JJ? —va preguntar la Sophia mentre es col·locava al costat d'en Luke, tocant-se amb els malucs, reclamant el seu marit. Anava vestida de Catwoman, alta i esvelta amb un vestit ben arrapat de cuir que no perdonaria la constitució més baixa i rodoneta de la Jet. Resulta que abans compartien la roba, quan eren adolescents! Llavors elles eren les que estaven unides pel maluc. Fins que la Sophia es va fer alta i a la Jet li van sortir les tetes.

—Que no li ha quedat clar, a en JJ? —En Luke observava el bullici de la fira, que per fi començava a amainar, gràcies a Déu—. Crec que la cosa hauria de quedar ben clara quan el noi s'agenolla i tu li dius que no, oi?

—Esclar —va afegir la Sophia, sense ajudar gaire.

—No va anar així —va respondre la Jet.

—I, doncs, Marge —va dir en Luke, que buscava una altra reacció—, de què t'has disfressat, aquest any?

—Ah. —La Jet es va assenyalar el jersei de coll alt i la jaqueta texana sense mànigues, els pantalons negres i les botes. Sí, les botes també eren negres—. Em pensava que era ben obvi. He vingut disfressada d'estudiant de Dret que abandona la carrera i que encara viu a casa dels pares als vint-i-set anys. —Va fer l'acudit abans que el pogués fer ningú més.

En Luke va deixar anar una mena de xiulet.

—Ostres, aquesta disfressa fa cagar de por.

La Sophia li va clavar un cop de colze.

A la Jet se li va remoure la panxa i se li van encendre les galtes.

—Tu tampoc no portes disfressa —li va recordar al seu germà.

En Luke es va escurar la gola.

—No, perquè soc aquí en representació de la nostra família, representant Mason Construction. Aquesta és la nostra fira i és important donar una imatge professional i propera.

—Amb aquest pentinat? —va dir, rient, la Jet, que encara estava dolguda. Potser se sentiria millor si arrossegava en Luke cap al seu terreny. Només una mica—. L'empresa encara no és teva, Luke.

Al noi se li va tensar un múscul de la mandíbula.

—L'any que ve.

La Sophia premia el braç d'en Luke amb un somriure pintat de vermell a la cara. L'any que ve, quan el pare es jubilés. No, perdó, «si el pare es jubilava». Perquè ja havia estat tres vegades «a punt de jubilar-se». Se suposava que no havien de parlar d'aquell tema i la Jet ho sabia; li va llançar un somriure buit, amb massa dents.

—És el primer Halloween d'en Cameron —va intervenir la Sophia ràpidament per canviar a un tema del qual sí que podien parlar. El seu bebè. De fet, era de l'única cosa que volia parlar—. És una carbassa. —El va fer ballar al maluc.

—Ai, collons, de veritat? —va dir la Jet—. Em pensava que era una taronja aixafada.

—Jet! —La Sophia es va girar cap a ella—. No diguis paraulotes davant del nen, si us plau.

—Hòstia, ho sento. —La Jet es va tapar la boca amb les mans.

—De veritat?

—Se m'ha escapat! —No se li havia escapat.

—Encara escrius allò... Què era? —va preguntar la Sophia—. Un guió?

La Jet va arrossegar els peus i va enterrar la punta de la

bota en una fulla que havia caigut a terra. No volia parlar d'aquell tema, però la Sophia i en Luke la miraven fixament i no li va quedar més remei.

—No, ho he deixat córrer.

En Luke es va ficar les mans a les butxaques del davant dels pantalons. Ja hi som.

—Ja t'has rendit? —va preguntar d'una manera que indicava clarament que gaudia mentre ho deia—. Deu ser un nou rècord.

—De fet, ara tinc un altre projecte entre mans. —La Jet va mantenir el to de veu, les muralles amunt, les dents juntes—. Una nova idea.

—No deu ser aquell negoci d'una app de passejar gossos, oi que no? —va dir ell.

Aquella emoció va cremar amb més ardor i li va fer remoure les entranyes. La Jet va endurir l'expressió amb una pregunta no formulada.

—El papa m'ho va dir.

—Bé —va contestar ella, com si tant li fes—. M'agradaria que tots deixéssiu de parlar de mi.

—Bé —va replicar ell—. M'agradaria no tenir motius per fer-ho.

—Ves-te'n a la merda, Luke.

—Jet!

—Encara no sap parlar, Sophia.

—Aquesta és la diferència entre tu i jo —va dir en Luke—. Quan jo tinc objectius, els duc a terme.

La Jet va riure. Un so fosc i ronc que no s'adeia amb la seva cara, deia la gent. Un riure com de vell fumador d'un paquet de tabac al dia, quan ella no havia fumat a la vida.

—Tinc tot el temps del món —va dir, cosa que es deia a si mateixa cada dilluns quan els pares marxaven a treballar i ella es quedava a casa. Es repetia aquelles paraules fins que

li quedaven gravades. Fos com fos, no deixaria que en Luke entrés tan endins dels seus pensaments—. I em sembla que t'oblides que vaig guanyar el concurs de lletrejar només amb deu anys.

En Luke va inclinar el cap.

—Me'n recordo. —Naturalment que se'n recordava, perquè no era l'única cosa que havia passat aquell dia.

—Bé —va intervenir la Sophia, que no era conscient del record fosc que estava aixafant amb la seva veu alegre—. Ens n'hem d'anar. Aquest petitó comença a queixar-se.

—Caram, Luke, no t'has pres prou proteïnes, avui?

Dimonis, no l'estava ni escoltant; torçava el coll per mirar per sobre dels caps de bruixes i superherois, cap a la parada que els pares tenien muntada.

—He d'anar a rescatar el papa, ara —va dir sense ni acomiadar-se.

—Carai amb el supercap —va mussitar la Jet.

Mentre es girava, en Luke va sentir un flaix rere els ulls.

—Com a mínim soc supercap de finances, no supercap de cagades.

—Ni tan sols rima.

—Jet!

—Ep, que ha sigut ell qui ha dit una paraulota, no pas jo!

En Cameron es va queixar i la Sophia va sospirar, mentre contemplava com en Luke travessava la multitud.

—M'agradaria que no us baralléssiu tant —va dir la noia.

La Jet va fer que no amb el cap.

—Això no ha sigut una baralla. Només una conversa normal. No ho entendries.

—Està molt estressat, últimament.

—En Luke és així —va dir la Jet—, sempre està estressat. I segur que ha aconseguit treure temps per anar a jugar a golf amb en Jack Finney i en David Dale com a mínim un parell

de vegades, aquesta setmana. Estressat. Recorda que jo el vaig conèixer abans. Us vaig conèixer a tots dos, abans.

I és que aquesta era la veritable qüestió que hi havia rere la relació freda i tensa entre la Jet i la Sophia. Te'n vas a la universitat i la teva millor amiga, que deixa de trucar-te i de contestar-te, i també d'importar-li què fas, es fixa en el teu germà, en lloc de tu. El que sigui per quedar-se a cals Mason. La Jet ja no sabia com parlar-li i, tot i que no ho admetria mai, el tema del nadó li semblava avorridíssim.

—Bé, he de... —No va acabar la frase i tampoc no feia falta que ho fes. La Sophia semblava igual d'alleujada quan la Jet va marxar del seu costat, fonent-se entre la multitud.

Ara la gent ja començava a desfilar, els homes llop i els assassins en sèrie l'empenyien quan li passaven pel costat. Una disfressa de gat gegantina es dirigia cap a ella, un cap humà fora de lloc que sortia d'unes espatlles folrades de pèl de color blanc i ros amb el cap de felí agafat sota un braç. La Jet va reconèixer la part humana: el cap pelat i la pell fosca, uns ulls augmentats per unes ulleres circulars. Era en Gerry Clay. Era company de la mare al ple municipal. De fet, en Gerry n'era el president, i la mare, la vicepresidenta; la mare deia que no li importava quedar segona a les eleccions, però no sabia dir mentides.

El gat Gerry caminava entre dos agents de policia. Aquesta vegada no eren disfresses, sinó que eren uniformes de veritat. Amb l'escut al pit i la pistola al cinturó. Eren en Lou Jankowski, el nou cap de policia, i en Jack Finney, el veí del davant de cals Mason. Sempre havien estat veïns.

—Hola, Jet. —En Jack li va dedicar un somriure familiar, alt i ample d'espatlles com era, amb alguns cabells blancs entre els foscos que se li arrossegaven cap a la barba incipient. La Sophia li solia dir «guineu platejada», quan eren adolescents, tot i que la part de platejada era força nova.

—Què tal, senyor Finney? —Se suposava que li havia de dir sergent o alguna cosa per l'estil, però trobava que no li esqueia. «Senyor Finney» era el nom que havia substituït «pare d'en Billy», o com a mínim així és com la Jet l'havia anomenat la major part de la seva vida.

—En Billy et buscava —la va informar, com si li hagués llegit la ment.

Hòstia, avui la Jet era la Senyoreta Popular, tu.

—Ai, perdona, Lou —va afegir en Jack—. Et presento la Jet, la filla de l'Scott i la Dianne. No sé si us coneixeu?

—Doncs ara no ho sé —va dir en Lou. Tenia cara de mala persona i uns ulls amb mirada dura que no es corresponien amb la veu, que era molt dolça. Els cabells eren d'un gris amb tons grogosos, gairebé de color mostassa, i les galtes, de vermell quètxup. Era evident que l'home no havia sentit a parlar del retinol—. Ha sigut un plaer treballar amb la teva mare, i amb en Gerry, esclar. Ah, i aquella és la meva dona, l'espantaocells que em saluda amb la mà. Perdoneu un momentet.

—Un plaer? —va repetir la Jet mentre mirava com marxava el cap de policia—. Es deu haver equivocat de Dianne Mason.

—Ha! —va cridar en Gerry, sense ser un riure del tot—. Mira-la, que graciosa!

La Jet ja ho sabia, que era graciosa. A vegades era l'única cosa que sabia fer.

—Què et sembla, el teu nou cap, Jack? —va preguntar el mig gat mig Gerry, mentre centrava l'atenció en l'agent que s'allunyava—. No digueu a ningú el que us diré ara, Jack, però crec que ho hauries d'haver sigut tu. Tindria molt més sentit tenir un cap que fa dècades que viu aquí, no algú de fora que no coneix ningú. Jo et vaig votar a tu, com pots veure. No sé per què la resta de membres... Merda, no expliqueu

a ningú el que us he dit. Però és que... hauries d'haver-ho sigut tu.

En Jack va deixar caure les espatlles. Va allunyar la mirada d'una manera estranya, buscant fixar la vista en un altre lloc, i va trobar la distracció perfecta en la parada que tenien al darrere, on els pares de la Jet venien bosses de caramels de blat de moro per recaptar diners per als «Espais Verds» de la ciutat. I tot amb el suport de la seva amable empresa de construcció local, naturalment. La que construïa edificis al costat d'aquests «Espais Verds».

En Jack va estossegar abans de continuar la conversa.

—Estic convençut que vau escollir la persona adequada.

La Jet es preguntava com havia aconseguit trobar-se en una altra conversa en què no volia implicar-se.

—Fantàstic, doncs —va dir, intentant treure ferro a la qüestió—. Si li ve de gust detenir algú per animar-se, senyor Finney, li proposo el meu germà. Em sembla que tots dos sabem que s'ho mereix.

En Jack no va somriure amb aquest comentari, perquè clarament encara rumiava el que havia dit en Gerry.

—Oh! —va exclamar en Gerry—. Allà hi ha el meu fill, l'Owen. És el que està fent fotos. Aviat començarà un curs de fotografia. Va, fem-nos una foto, Jack.

En Gerry va passar una pota gruixuda de gat pel braç d'en Jack i va arrossegar el pobre home.

—Hola, Jet.

Per l'amor de Déu, no podia passar ni un minut en pau?

—En Billy Finney. —Es va girar per mirar-li la cara amb un somriure d'allò més fals—. M'has trobat! Gràcies a Déu, perquè gairebé no he parlat amb ningú, aquest vespre.

—Ah, no? —va preguntar el noi.

—No. La gent em desespera.

—I jo soc «gent»?

—Doncs ben bé que ho sembles, sí.

En Billy era alt i tenia uns rínxols de color marró fosc que li fregaven els ulls blaus una mica separats. Sempre tenia la boca oberta i lleugerament torta, fins i tot quan no somreia. El noi va alçar les celles en veure-la. La Jet sabia què volia dir allò, perquè el seu amic no havia canviat gaire des dels deu anys.

—Què passa? —va fer ella.

—Acabo de parlar amb la teva mare i m'ha preguntat com em dic.

La Jet va riure amb el nas.

—Si em vaig criar a la casa del davant i em passava més temps a casa vostra que no pas a la meva! —En Billy es va com encongir, tot i que encara li treia un cap a la Jet—. Feia broma, oi que sí? No es pot haver oblidat de mi.

Pobret Billy, tan tendre, ell.

—No t'ho agafis com a res personal, nen —va dir-li la Jet mentre li donava uns copets al braç—. Jo no ho faig mai. —Cosa que segurament era la mentida més grossa d'aquella nit—. Per això és que em volies veure? Perdona, i tu qui ets?

—No estic preparat per fer broma d'això —va contestar en Billy arrufant les celles—. De fet, et volia preguntar si dimarts volies venir al bar. Fem una altra vetllada de música en directe. De fet, aquest cop toco jo. Em... em sembla que ja te n'he parlat unes quantes vegades. Amb la guitarra, canto cançons, algunes de meves. —Per què parlava tan ràpid? I per què suava?—. Em preguntava si aquesta vegada podries venir. No... no passa res, si no pots.

La Jet es va empassar aire. No podia, no va poder l'última vegada que l'hi havia preguntat, i ara tampoc. Perquè què passaria si ho feia fatal i ella se'n reia i llavors tot es quedava en això?

—Em sap greu —va dir—. Aquesta setmana no puc. Estic molt ocupada. Potser la propera vegada!

En Billy es va tornar a arronsar d'espattes.

—Sí, esclar. —Va assentir amb el cap mentre li tocava ara a ell fingir un somriure—. Segur que hi haurà més vegades, no et preocupis.

La Jet no estava preocupada, però no va tenir l'oportunitat de dir-li perquè un pallasso se'ls apropava fent bots per la gespa. Un pallasso begut, amb una ampolla de cervesa a la mà.

—Estàs bé? —va preguntar ella.

El va reconèixer: només era un pallasso de coll cap amunt, amb un nas i una perruca vermells. A sota hi havia l'Andrew Smith. Feia tentines i tenia una mirada perduda, que es va encendre quan es va trobar amb la seva.

—Tu! —va balbucejar tot assenyalant-la amb l'ampolla buida—. On és el teu germà? Necessito parlar amb ell.

—En Luke? —La Jet es va arronsar d'espattes—. Em sembla que se n'ha anat. —«És un paio amb sort».

L'Andrew va riure emetent un so fosc i sibilant.

—Cony de família! Us penseu que muntar aquesta festa de merda cada any serveix per compensar res?

En Billy es va acostar a la Jet i es va ficar entre ella i l'Andrew. Bé, entre ella i la cervesa.

—Tots vosaltres. Destruïu tot el que toqueu! —li va etziar ell.

—Em... em sembla que has begut massa, oi, Andrew? —va intervenir en Billy mentre aixecava les mans i ensenyava els palmells—. Ja n'hi ha prou. Et sembla bé que et porti una mica d'aigua?

—Escolta, noi, no em diguis el que he de fer! Sempre igual!

L'Andrew mig va envestir mig es va entrebancar amb en

Billy, i el va fer trontollar cap enrere. El noi no s'hi oposava, sinó que es deixava empènyer.

—No passa res, senyor Smith —lluitava per dir mentre el pallasso li clavava cops de puny al pit amb la debilitat d'un borratxo.

Per què no feia res, en Billy?

—Ep! —va cridar la Jet, per fer alguna cosa. Però això va ser abans que la noia pogués arribar a la batussa. El pare d'en Billy (merda, els vells costums, tornem-hi!), en Jack, havia aparegut entre la multitud, que a poc a poc anava minvant, amb el seu cap, en Lou, trepitjant-li els talons. El policia va agafar l'Andrew i el va apartar d'en Billy. El borratxo es va entrebancar amb els seus propis peus i els d'en Lou, que el va engrapar al vol.

—Tranquil·litzi's, senyor! —li va lladrar en Lou a l'orella amb un to en què la suavitat havia desaparegut, cosa que no era gaire tranquil·litzadora.

—Ja el tinc, cap. —En Jack va agafar un dels braços de l'Andrew. El pallasso va recolzar el cap a l'espalla d'en Jack—. Estàs bé, Billy? —va preguntar l'oficial al seu fill, per sobre del cap del borratxo.

—Sí, pare, estic bé —va respondre el noi—. Només ha sigut un malentès. Necessita anar-se'n a casa a dormir la mona. No el detingueu, si us plau.

—Coneixeu aquest home? —va preguntar en Lou al pare d'en Billy.

En Jack va fer que sí amb el cap.

—Sabeu on viu?

En Jack va tornar a assentir:

—Viu a l'apartament del costat d'en Billy.

—Molt bé. —El cap es va posar bé l'uniforme—. El pot escortar fins a casa, sergent? Asseguri's que es begui un bon got d'aigua.

—Sí, cap.

—La propera vegada —en Lou es dirigia al pallasso—, et passaràs la nit a la garjola i t'imputarem per desordre públic.

—Au, va, vinga, Andrew! —va dir en Jack mentre s'enduia el pallasso i l'intentava conduir cap a la carretera il·luminada pels fanals.

El cap es va girar per dir alguna cosa a en Billy, i la Jet es va escapolir de la conversa. Ja en tenia prou, de parlar amb gent i d'aquella fira de Halloween. Potser l'any que ve s'empecaria que es trobava malament. De fet, tant hi feia: l'any que ve ja no seria allà. Seria a Boston altra vegada, potser hauria tornat a la Facultat de Dret o potser ja dirigiria la seva pròpia empresa. Tenia temps per fer-ho. Tenia temps.

—Què ha passat? —li va preguntar el pare quan per fi va arribar a la parada.

—L'Andrew Smith. —La Jet va deixar caure la màscara de zombi sobre la taula—. Begut i deprimit una altra vegada.

—Per allò de casa seva? —va dir la mare, distreta, mentre comptava els bitllets d'una capseta amb clau i els blens li ballaven pel voltant del coll.

—No, segurament perquè la seva única filla se li va matar l'any passat.

La Dianne va fer un so de desaprovació, una inspiració profunda.

—Jet, no ho facis.

—Que no faci què, mama? Parlar? Existir?

La mare se la va mirar amb reprovació, amb aquells ferotges ulls verds i marronosos que les ulleres li feien més grossos, però no li aconseguien suavitzar.

—Ah —va grunyar el pare, que s'havia ajupit i es pressionava una banda de la ronyonada amb la mà.

—Et torna a fer mal? —La mare es va girar amb un feix de bitllets de vint a la mà—. Pren-te una pastilla per al dolor

quan arribem a casa. I no diguis que no, Scott; has d'anar a cal metge, que et visiti.

El pare només podia grunyar. Estava suat, tenia els cabells esclarissats enganxats a les temples i noves arrugues gravades a la cara, on s'hi marcava el dolor.

—L'estoreta elèctrica i molta aigua —va dir la Jet amb un somriure—. A mi és el que em va millor. Et puc deixar la meva.

La noia es feia càrrec del dolor. De fet, era l'única de la família que el podia entendre. La mare i en Luke no es van passar setmanes seguides pixant sang o incapaços de caminar per culpa d'un dolor a la ronyonada. Quina sort, tenir els ronyons normals!

—Bé —va dir la Jet mentre picava de mans—. Ha sigut un plaer, però me'n vaig cap a casa.

—No pots —li va etzibar la mare—. Ens vas dir que et quedaries fins al final i ens ajudaries a recollir. Ara la gent ja comença a marxar. Ens pots ser d'ajuda i, per exemple, pots tornar les cadires a l'hotel.

La Jet no ho havia dit, allò, i odiava quan la mare li demanava que «els fos d'ajuda». Allò no la feia ser d'ajuda, la feia sentir poca cosa.

—Ja ho faré demà —va dir ella.

—És la teva frase preferida, Jet —va sospirar la mare.

—No és ben bé així —va intervenir el pare, però sense calidesa a la veu—. És aquesta: «Ja ho faré després».

—«Després» és una gran paraula —es va defensar la Jet mentre aixecava la veu perquè s'allunyava dels pares—. Significa que no he de ser d'ajuda. Ja ens veurem a casa.

Igualment, la seva mare tornava a estar distreta: en Gerry Clay havia tornat, aquesta vegada vestit tot sencer de gat.

—Uuuu! —Va saltar des del darrere de la parada—. Di-anne, conec el teu secret més ben amagat —va dir amb una veu fosca i diabòlica.

—Em sembla que t'ho estàs passant massa bé, Gerry —el va tallar ella.

La Jet va travessar el parc de la fira fins a arribar al carrer del darrere. Estava fosc, però no era prou tard perquè allò fos un problema. Encara hi havia força ambient als carrers, amb els cotxes que marxaven i els zombis que tornaven caminant. També hi havia un grup d'adolescents al davant de l'esglesieteta que feien massa gatzara per estar menjant només sucre. Segur que havien descobert l'armariet dels licors del pare i la mare.

Més enllà de les cases, les carbasses de Halloween continuaven brillant a l'exterior, amb aquells ulls malvats triangulars que li retornaven la mirada. Ningú no s'havia molestat a foradar les de casa seva, així que només tenien un grapat de carbassetes nues a banda i banda dels esglaons del davant de l'entrada principal.

La Jet va girar per la carretera de College Hill, va saludar l'esquelet que penjava fora de cals Romano, al número 1, amb les extremitats que cruixien i ballaven amb la brisa tardoral. Havia de pujar el turó fins al número 10.

Casa seva.

Aquella casa gran i desagradable que el pare havia renovat i ampliat, i tornat a ampliar. Destacava entre les cases normals del carrer, com la dels Finney, que tenien just al davant, al número 7. Potser també era que la Jet odiava els Mason.

Va pujar corrents el caminet d'entrada i va passar per davant de la camioneta, tot donant-li un copet afectuós a la part de la càrrega. Era una Ford F-150 de color blau cel. La mare creia que se l'havia comprat només per tocar-li els nassos. No anava del tot desencaminada.

Només hi havia una carbassa de Halloween a la part del davant de la casa, però els ulls se li havien apagat i estava

fosca. També hi havia una galleda a l'esglaó de l'entrada amb un cartell: VOSALTRES MATEIXOS. UN CAMEL PER PERSONA. En quin món vivia la mare? Maleït sigui, la galleda estava buida. Cabrons.

La Jet va buscar les claus a la butxaca de la jaqueta sota l'atenta mirada de la càmera de l'entrada, a la qual va mirar i va treure la llengua.

Va obrir la porta del davant, i el Reggie se li va llançar als peus en un tràfec de pèl ros i cua d'helicòpter i els xisclets d'alegria que només li feia a ella. Va fer un bot i li va recolzar les potes del davant als genolls.

—Hola! Hola, guapo. Qui és el millor, eh?

La Jet es va ajupir per fer-li pessigolles rere les orelles. Aquelles orelles de cocker spaniel anglès, llargues i sense sentit.

El gos va sortir disparat, va girar la cantonada i va tornar al cap de dos segons.

—Ah, m'has portat uns mitjons bruts? —va dir ella mentre li sacsejava el musell i aquell cos menut es remenava amb orgull davant l'ofrena sagrada—. Moltíssimes gràcies, són els meus preferits.

La Jet va tancar la porta principal i va avançar per l'entrada, amb unes parets blanquíssimes i catifes marroquines; massa pulcritud i massa estil, com una casa de revista amb què la Jet, caram, tenia problemes cada vegada que intentava tractar-la com si fos casa seva, deixant-hi caure molles o traient-se les botes. Va arribar fins a la cuina, a la part del darrere de la casa, amb el Reggie trotant-li al costat.

Hi havia una safata de galetes a l'illa de la cuina. Les havia fet la Sophia i les havia portat abans: eren ratpenats de glaça negra i carbasses de color taronja. La Sophia feia coses com aquelles. Cuinar. La Jet va agafar un ratpenat i li va mossegar el cap. Merda, eren molt bones. Se la va acabar i es

va eixugar els dits enganxosos en un dels eixugamans que hi havia al costat dels fogons, que eren un conjunt de tres: petites llimones, taronges i alvocats que caminaven. I és que tot estava estudiat, en aquella casa. La Jet es va girar i va tornar a passar per davant de les galetes. A la merda, de fet; així que va agafar una de les carbasses i va travessar l'ampla arcada amb cornises que conduïa fins a la sala d'estar.

Amb la galeta a la boca, es va treure el mòbil de la butxaca. El va desbloquejar i el polze li va trobar Instagram abans que ho fessin els ulls. Va mossegar la meitat de la carbassa, la glaça taronja de la qual li va embafar la llengua. Noies de l'institut o de la facultat que ja s'havien casat, celebrant aniversaris o lluint els bebès. O sense casaments ni nens petits, però sopars de luxe fent glops de xampany per celebrar una nova feina. Aquesta també hauria pogut ser la Jet, un apunt a les xarxes, sense més, per lluir un gran ascens en una empresa amb un acrònim que sembla que tothom reconeixia. Si no hagués marxat de Boston de la nit al dia.

Es va acabar la galeta i va deixar les ditades greixoses a la pantalla. Tant hi feia. Tenia temps per trobar el seu lloc; tenia tot el temps del món, oi que sí? I llavors la vida començaria de veritat i, quan ho fes, ja els ho faria empassar a tots els altres. Era qüestió d'esperar.

El Reggie se li havia plantat al davant i va començar a fer el ploricó.

—Em sap greu, noi. Són galetes per a humans.

El ploricó es va fer més baix i es va convertir en un gruny.

—Què...

Va sentir unes passes al darrere.

Un espetec al clatell, la humitat de la pell que es trenca, el cruixit del crani.

El telèfon li va caure de les mans. No hi va haver més grunys, sinó un esgarip. La Jet també hauria de cridar, però...

Una altra explosió, més forta. La sensació de la sang, el so de coses que se li trenquen per dins.

«Algú m'està assassinant».

La Jet encara va ser a temps de pensar allò, però va parpellejar i la llum no va tornar i...

DEPARTAMENT DE POLICIA DE WOODSTOCK, WOODSTOCK, VERMONT
REGISTRE DE TRUCADES D'EMERGÈNCIA

DATA: 31/10/2025

HORA: 23:09

OPERADORA: Esteu trucant al 911. En què us puc ajudar?

USUARI: Mare meva, mare meva, ajut! Envieu ajuda!

OPERADORA: Senyor, si us plau, tranquilitzi's. Quin servei necessita?

USUARI: Merda. Una ambulància. Envieu una ambulància. No es mou,
mare meva. No!

[Crits de rerefons]

OPERADORA: Em pot donar la seva adreça, senyor?

USUARI: Sí, merda. Carretera Hill Road, número 10. Mare meva, Jet. No,
si us plau, no et moris. És morta?

OPERADORA: Què passa, senyor?

USUARI: Algú l'ha agredit. Hi ha sang per tot arreu. Al cap. No, no, no.

[Crits de rerefons]

OPERADORA: Hi ha algú altre amb vostè, a l'escena?

USUARI: No, no, només hi som ella i jo. Me l'he trobat aquí, sense...

OPERADORA: Qui crida?

USUARI: Ah, és el gos. No pot ser, no pot ser, no. Jet! Jet! Si us plau, no et
moris, t'ho suplico.

OPERADORA: Pot mirar si respira?

USUARI: No, no, no. Jet, si us plau.

OPERADORA: Senyor, com es diu?

USUARI: Billy. Billy Finney.

OPERADORA: El fill d'en Jack?

USUARI: Sí.

OPERADORA: Molt bé, Billy. Soc jo, la Debbie, de la comissaria. Necessito

que deixis de plorar i que et tranquil·litzis perquè et pugui ajudar, si us plau. L'ambulància ja ve. Ara arribarà l'ajuda. Però necessito que miris si respira, si té pols.

USUARI: Hi ha moltíssima sang. No sé..., no puc. Mare meva, Jet, no. Si us plau, Déu meu, no. És morta. Algú l'ha matat. És morta. És morta.

No del tot...